

4. Tribunalul a denaturat faptele referitoare la utilizarea serioasă a mărcii anterioare, omițând informații determinate din conținutul declarației sub jurământ, în special cu privire la constanța în timp a utilizării.
5. Faptul că, la aprecierea utilizării adecvate, Tribunalul s-a întemeiat în mare măsură pe raporturile subiective ale deținătorului licenței acordate de recurentă și în special pe volumul activității comerciale, precum și pe capacitățile de producție și de distribuție ale acestuia ar încălca principiul general al egalității de tratament.
6. O încălcare a principiului general al egalității de tratament ar rezulta și din faptul că Tribunalul s-a îndepărtat de la deciziile anterioare ale Tribunalului și ale Curții de Justiție în care Tribunalul sau Curtea au confirmat existența unei utilizări serioase în situații comparabile.

(¹) Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca comunitară (versiune codificată) (JO 2009, L 78, p. 1)

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Giudice di pace di L'Aquila (Italia) la 1 octombrie 2018 –
Gabriele Di Girolamo/Ministero della Giustizia**

(Cauza C-618/18)

(2019/C 25/19)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Giudice di pace di L'Aquila

Părțile din procedura principală

Reclamant: Gabriele Di Girolamo

Pârât: Ministero della Giustizia

Întrebările preliminare

- 1) Având în vedere jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene în materia răspunderii statului italian pentru încălcarea vădită a reglementării comunitare de către instanța de ultim grad, și anume Hotărârea [din 30 septembrie 2003, Köbler, C 224/01, EU:C:2003:513, Hotărârea din 13 iunie 2006, Traghetti del Mediterraneo, C 173/03, EU:C:2006:391, și Hotărârea din 24 noiembrie 2011, Comisia/Italia, C 379/10, EU:C:2011:775], principiile generale de drept al Uniunii Europene în vigoare ale supremației dreptului Uniunii, securității juridice, protecției încrederii legitime, egalității armelor în cadrul procesului, protecției jurisdicționale efective, dreptului la o instanță independentă și, pe un plan mai general, dreptului la un proces echitabil prevăzute la articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene coroborate cu articolul 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene trebuie interpretate în sensul că dispozițiile menționate și jurisprudența citată a Curții de Justiție se opun adoptării de către un stat membru, pentru favorizarea sa și a administrațiilor sale publice, precum în speța dedusă judecării, a unei reglementări precum cea prevăzută de Legea nr. 18/2015, cu intenția declarată de a pune în aplicare hotărârile citate ale Curții de Justiție a Uniunii Europene, însă cu obiectivul, în esență, de a anihila efectele acestora și de a condiționa competența internă, care, în noua versiune a articolului 2 alineatele 3 și 3 bis din Legea nr. 117 din 13 aprilie 1988 privind răspunderea civilă a magistraților, instituie o noțiune a răspunderii pentru fapte săvârșite cu intenție sau din culpă gravă „în cazul încălcării vădite a legii și a dreptului Uniunii Europene”? Astfel, reglementarea internă menționată pune instanța națională în fața alegerii – care, indiferent cum ar fi exercitată, angajează răspunderea civilă și disciplinară față de stat în cauzele în care parte pe fond este însăși administrația publică –, precum în speța dedusă judecării, dacă să încalce reglementarea internă prin neaplicarea acesteia și prin aplicarea dreptului Uniunii Europene, astfel cum a fost interpretat de Curtea de Justiție, sau, dimpotrivă, să încalce dreptul Uniunii Europene prin aplicarea normelor interne care împiedică recunoașterea protecției efective și care contravin articolului 1 alineatul (3) și articolului 7 din Directiva 2003/88, clauzelor 2 și 4 din Acordul cadru cu privire la munca pe durată determinată, pus în aplicare prin Directiva 1999/70, și articolului 31 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, astfel cum au fost interpretate în jurisprudența Curții de Justiție în Hotărârea [din 1 martie 2012, O'Brien, C 393/10, EU:C:2012:110, și în Hotărârea din 29 noiembrie 2017, King, C 214/16, EU:C:2017:914].

- 2) Numai în cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare și ținând seama de poziția adoptată de Corte costituționale [Curtea Constituțională] italiană [în hotărârea] nr. 269/2017 din 14 decembrie 2017, ulterior Hotărârii [Curții de Justiție din 5 decembrie 2010, M.A.S. și M.B., C 42/17, EU:C:2017:936], având în vedere articolul 31 alineatul (2) și articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, articolul 267 TFUE și articolul 4 din Tratatul privind Uniunea Europeană, decizia pe care Curtea de Justiție ar trebui să o pronunțe în prezenta cauză preliminară, constatând neconformitatea cu dreptul Uniunii Europene a articolului 2 alineatele 3 și 3 bis din Legea nr. 117 din 13 aprilie 1988, în contextul unei proceduri principale în care o administrație publică de stat are calitatea de pârât, poate fi asimilată unei norme de drept al Uniunii Europene care are efect direct și se aplică direct de instanța națională, permițând neaplicarea dispoziției interne contrare?
- 3) Numai în cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, în scopul aplicării clauzei 4 din Acordul cadru cu privire la munca pe durată determinată pus în aplicare prin Directiva 1999/70⁽¹⁾, magistratul de drept comun sau „magistratul care îmbracă toga” poate fi considerat lucrător pe durată nedeterminată echivalent cu lucrătorul pe durată determinată „judecător de pace”, în condițiile în care acesta din urmă are aceeași vechime profesională precum magistratul de drept comun, în cazul în care funcțiile judiciare exercitate sunt aceleași, dar procedurile de concurs pentru a desfășura aceste funcții sunt diferite în privința magistraților de drept comun (pe bază de diplome și de examene, cu recrutare permanentă și cu inamovibilitatea efectivă a raporturilor pe durată nedeterminată, cu excepția cazurilor puțin frecvente de încălcare foarte gravă a obligațiilor de serviciu) comparativ cu judecătorii de pace (pe bază de diplome, cu recrutare pe durată determinată și cu posibilitatea prelungirii în mod discreționar, în urma unei evaluări pozitive periodice, de către Consiliul superior al magistraturii și a revocării imediate în cazul unei evaluări negative a activității judecătorului onorific)?

⁽¹⁾ Directiva 1999/70/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 privind acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat între CES, UNICE și CEEP (JO 1999, L 175, p. 43, Ediție specială 05/vol. 5, p. 129).

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Landgericht Kiel (Germania) la 12 octombrie 2018 – KH/
Sparkasse Südholstein**

(Cauza C-639/18)

(2019/C 25/20)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Landgericht Kiel

Părțile din procedura principală

Reclamant: KH

Pârâtă: Sparkasse Südholstein

Întrebările preliminare

- 1) Un contract este „încheiat [...] în cadrul unei scheme organizate de vânzări sau prestări servicii la distanță” în conformitate cu articolul 2 litera (a) din Directiva 2002/65/CE⁽¹⁾, prin care un contract de credit existent este modificat exclusiv din punct de vedere al cuantumului dobânzii convenite (acord cu privire la dobânda pentru perioada ulterioară), în cazul în care o sucursală bancară încheie contracte de credit în vederea finanțării imobiliare cu garanții ipotecare doar în sediile sale teritoriale, însă în decursul relațiilor comerciale încheie contracte de modificare a contractelor de credit deja încheiate, dintre care o parte sunt încheiate utilizându-se exclusiv mijloace de comunicare la distanță?
- 2) Există un „contract de prestare a [unor] servicii [...] financiare” în sensul articolului 2 litera (a) din Directiva 2002/65/CE în cazul în care un contract de credit existent este modificat numai în ceea ce privește dobânda convenită (acord cu privire la dobânda pentru perioada ulterioară), fără a extinde durata creditului sau cuantumul acestuia?

⁽¹⁾ Directiva 2002/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 septembrie 2002 privind comercializarea la distanță a serviciilor financiare de consum și de modificare a Directivei 90/619/CEE a Consiliului și a Directivelor 97/7/CE și 98/27/CE (JO 2002 L 271, p. 16, Ediție specială, 06/vol. 4, p. 183).